

England

England är, för att begagna ett försiktigt ord, säkerligen det mest populära landet i Sverige, sannolikt i hela världen. Varför? Låt oss stanna vid den svenska opinionen. En spirituell engelsman besvarade härom året frågan ungefär så här: de konservativa tycker om oss därför att vi håller på traditioner och bevarar ålderdomliga institutioner, såsom en glansfull och maktlös monarki, en kyrka som står någonstans mellan katoliker och "riktiga" protestanter, ett lordernas hus; de radikala tycker om oss därför att vi länge har haft frihet och demokrati och under senare år en av världens mest framgångsrika socialistiska regeringar; dessutom retar vi inte längre folk genom vår makt. Det ligger åtskilligt i det svaret. England förtjänar bättre, har under lång tid bättre än Sverige förtjänat titeln medelvägens land, moderationens, kompromissernas hemvist, där man ständigt förändrar, men aldrig gör revolution eller ens oroande experiment.

Men kärleken till England — det ordet är dock inte för starkt — har djupare motiv. De generationer som nu är medelålders eller äldre har under två världskrig lärt sig att se England som Europas värn. Värnet för vad vi betraktat som det sanna Europa, humanitetens, upplysningens och folkstyrelsens, ett värn mot de dunkla och våldsamma krafter, som genom makt och myter velat skapa en europeisk nationalism. Det kommer att dröja länge innan minnet vissnar från de år då Englands röster, då Churchills röst i lugn, segervisshet och nonchalans gav undertryckta och hotade folk förtröstan och överlägsenhet inför ödet. Går vi längre tillbaka finner vi England i samma position, England ensamt, England i allianser, England i betryck och England i triumf, men alltid ett England som pekade mot den framtid som är vår och den framtid vi arbetar för.

Efter det andra världskriget

har England på ett annat sätt, i än rikare mått blivit Europas symbol och talesman. Det har med en tolerans, en framsynt- het och en finess som historien saknar motstycke till, medverkat till frigörande och frigivande av folk som en gång, primitiva, sönderslitna och lätt förvärvade, blivit det handlande och koloniserande Englands egendom. Därmed har England kommit att personifiera Europas goda vilja mot världen utanför, önskan att återupprätta och hjälpa i stället för att exploatera. I försvaret mot Österns tyranni har England, den enda europeiska stormakt där både fascism och kommunism aldrig blivit mer än förringar hos ett fåtal, blivit den europeiska kontinentens självfallna ledare. Det försvagade England kan inte bilda den oemotståndliga barriären mot samtidens våldsmän — den rollen tillkommer Amerika, ett större England i vardande — men det kan även mot den mäktiga demokrati som utgått ur England och närts av engelska tänkesätt företräda behärsksningen och mognaden. På detta sätt har det engelska öriket, självt visst inte fritt från skuld och förvillelse, mer än något annat land närmat sig rollen av ett världssamvete; där finns hyckleri och inskränkthet och mycket annat mänskligt ont, men ingenstades är viljan att handla rätt under hänsyn till alla mera utbredd och lidelsefull.

Den parlamentariska demokratin är en engelsk insats, en tillfälligt och halvt omedvetet tillkommen engelsk uppfinning. Den har under samverkan av inhemska förutsättningar och vilja till efterbildning blivit vår och många andra staters styrelseform. Legens valde, medborgerlig frihet, respekt för det särpräglade och individuella är grundvalen för detta konstrukt utformade författningspolitiska system. I allt detta har England varit läromästaren framför andra. Engelska idéer, en äldre engelsk revolution var förutsättningen för de stora amerikanska och franska revolutionerna, och det är dessas ideal, filterade i brittisk rimlighet, som ger kraft åt västerländsk politik.

Engelsmännen talar inte så gärna om upplysning eller ra-

tionalism, de vördar mera ordet sunt förnuft. Men viljan att pröva och väga, att inte låta sig lockas av det extravaganta, att inte luras in i ett slutet system av speciella begrepp, som sätter verkligheten i tvångströja, har varit det filosofiska och politiska tänkandets signatur i England. Mot de bländande konstruktionerna från Frankrike och Tyskland har engelsmännen, från Hume, Bentham och de båda Mill till våra dagar, ställt den lugna eftertan- ken, den sakliga analysen, viljan att vara intelligent utan överdrift och galenskap. På den punkten känner vi oss också som engelsmännens lärjungar; vi känner rent av att anglosaxer och skandinaver står varandra nära. Att denna visdom givit plats åt så mycken subtil poesi, så många original och så mycket tjuvande tokeri, fulländar bilden av vårt Eng- land.

• N
1956

England

England is, to use a cautious word, certainly the most popular country in Sweden and probably in the whole world. Why? Let us pause before Swedish opinion. Some years ago a witty Englishman replied to the question approximately as follows: The conservatives like us because we adhere to tradition and retain ancient institutions such as a splendid and powerless monarchy, a church standing somewhere between the catholics and "real" protestants, a House of Lords; the radicals like us because we have long had freedom and democracy and in recent years one of the world's most successful socialist governments; in addition we no longer irritate people with our power. There is much in this answer. England deserves better than Sweden and has for a long time better deserved the title of the country of the Middle Way, the home of moderation and compromise, where change is constant but where revolutions or even disturbing experiments are never made.

But the love of England — and this word is not too strong — has deeper motives. The generations which have now reached middle or old age have during two world wars learnt to regard England as the bul-

wark of Europe. The bulwark of what we have regarded as the true Europe, of humanism and enlightenment and popular government, a defence against the dark and violent powers who have wished to create a European nationalism through force and myths.

It will be long before memory fails of the years when the voices of England, when the voice of Churchill calmly, confidently and unobtrusively inspired confidence and strength to suppressed and threatened nations. If we go further back, we find England in the same position, England alone, England allied with others, England in distress, and England in triumph. But always an England pointing towards the future which is ours, and the future for which we are working.

After the second world war, England has in another way and in a richer measure become the symbol and spokesman of Europe. With a tolerance, a foresightedness and a finesse unequalled in history she has cooperated in the liberation of peoples who, at the same time primitive, divided and easily mastered, became the property of empire-building England. Thereby England has come to personify the good will of Europe towards the outside world, the wish to reconstruct and assist instead of exploiting. In the defence against the tyranny of the East, England — the only European great power where both Fascism and Communism have never deceived any but the few — has become the obvious leader of the European continent. Weakened England cannot form the irresistible barrier against contemporary tyrants — this role must be assumed by America, a larger England in the being — but towards the mighty democracy which has emerged from England and been nurtured by English thinking, she can re-

present restraint and maturity. In this way the British islands, not themselves free from guilt and delusion, have more than any other country come close to playing the role of a world conscience; there does exist hypocrisy and narrowmindedness and many other human evils, but nowhere is the will to act rightly whilst showing consideration to others more widely spread and more passionate.

Parliamentary democracy is an English contribution, an accidental and half unconsciously created English invention. Through the interaction of local conditions and the will to copy it has become our and many other countries' way of government. The rule of law, the liberty of the citizen, respect for originality and individuality, is the basis of this elaborately-shaped constitutional system. In all this England has been the instructor above all others. English ideas, and an earlier English revolution were the basis of the great American and French revolutions, — and it is their ideals, filtered through British reasonableness, which give purpose to Western politics.

The English do not readily talk about enlightenment or rationalism, they show more reverence for the word common sense. But the will to test and try, not to be lured by extravagancies, not to be enticed into a closed system of specific concepts putting reality into a strait jacket, has been the hallmark of philosophical and political thinking in England. Against the brilliant constructions of France and Germany, the English, from Hume, Bentham and the two Mills until our days, placed the calm deliberation, matter-of-fact analysis and the will to intelligence without exaggeration and absurdity. In this respect, too, we feel ourselves the pupils of the English; we feel, in fact, that the Anglo-Saxons and the Scandinavians are closely akin. The fact that this wisdom has provided room for so much subtle poetry, so many eccentricities and so much enchanting whimsicality perfects the picture of our England.